

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae

Charlas, Antoine

Leodii, 1684

Cap. IV. Probatnr autoritate Conciliorum Orientalium iudicium Summi Pontificis circa quæstiones Fidei esse irreformabile.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38227

380 TRACTATUS DE LIBERTATIBVS,
gere debuit ? Debuiffe videbimus in fequentibus Capitulis.

20. Idem in octava Epiftola, quod in duabus aliis, cum proportione obfervandum. Licet enim varias Classes non ita diftinctè conftituat; tamen à diverfis, quafi à contrariis, plerumque argumentatur; ut cum probat alios Apoftolos à Petro fuiſſe Paſtores, & illis dictum; *Pafce oves meas*; quod quidem veriſſimum eſt. Sed non inde ſequitur Petrum ſupremum non fuiſſe Paſtorem; nam ideò aliis dictum eſt; *Pafce oves meas*, quia Petri, cui uni propriè id dictum eſt, officii, ac muneris participes erant ?

C A P U T I V.

Probatur autoritate Conciliorum Orientalium judicium ſummi Pontificis circa quæſtiones Fidei eſſe irreformabile.

1. **A**rgumentum optimum ad probandum judicium ſummi Pontificis circa quæſtiones fidei eſſe irreformabile, duci poteſt, ex eo quod nihil unquam à ſummis Pontificibus ſit propoſitum toti Eccleſiæ tanquam fide Divina credendum, in quo à Conciliis Oecumenicis reformandum fuerit eorum judicium; quin etiam eorum ſententia, tanquam ex Petri Cathedra pronunciata, ſemper cum reverentia ſuſcepta ſit. Quid enim credere vetat Spiritum Sanctum, qui per ſeptemdecim ferè ſæcula ſummis Pontificibus res fidei definiendis ſic adfuit, ut eorum judicium à Conciliis Oecumenicis, tanquam fidei omninò conſonum, ſuſceptum fuerit, in poſterum etiam adfuturum, ut irreformabiliter judicent ? Certè periculum mali, quod per tot ſæcula nunquam contigit, non uſque adèò metuendum erat, ut Illuſtriſſimi Epifcopi Gallicani, omiſſis veris, & præſentibus Eccleſiarum ſuarum malis, huic incerto, vel potiùs nunquam futuro, remedium præparare curarent, eo præſertim Eccleſiam univerſam regente Pontifice, qui, ſi quis unquam, maxima
cum

cum gravitate, patientia, & maturitate res omnes, præsertim arduas, tractat.

2. Scio equidem omnes Hæreticos, aliquos etiam ex Catholicis, quibusdam Pontificibus errores contra fidem tribuere; sed novi etiam eis ab aliis Catholicis, quorum libri omnium manibus teruntur, fuisse optimè responsum; nec defuturos, qui si novum quidpiam objiciatur, illud pari efficacia retundant. Sed de hoc infra recurret sermo. Ut autem ad propositum redeamus, videndum est, quæ se habuerint Concilia, præsertim generalia, & Gallicana, circa judicia summorum Pontificum de rebus fidei.

3. Non utemur Canonibus Concilii primi Nicæni, in editionibus vulgaribus non contentis, & ut aiunt, ex Arabia delatis eorum discussionem criticorum examini relinquentes, ne in suspensionem veniat jus causæ, dubiis probationibus asserat. Cæterum veritas, instar Solis, antequam oculis nostris sese exhibeat, nonnihil subobscuræ, non injucundæ tamen lucis præmittit, quæ paulatim crescit usque ad meridiem. Ita licet in antiquis monumentis non adeò clarè luceant veritates, quæ postmodum diligentius investigatæ, atque, ut sese obtulit occasio, accuratius verfatæ, plenam tandem, aut saltem majorem lucem adeptæ sunt: non idèò tamen contemnenda sunt prima earum vestigia, præsertim insignia.

4. In Concilio generali Ephesino anno 431. art. 3. Philippus Presbyter, & Apostolicæ Sedis Legatus nemine contradicente legationis suæ, ac secum missorum, mandatum in hunc modum exposuit, qui indicat auctoritatem, ac in fide firmitatem à sancto Petro ad ejus successores derivatam; Nulli dubium, imò sæculis omnibus notum est, quod sanctus, beatissimusq; Petrus, Apostolorum Princeps, & CAPUT, FIDEIQVE COLUMNA, ET ECCLESIAE CATHOLICAE FUNDAMENTVM à Domino nostro Jesu Christo Salvatore humani generis, ac Redemptore, claves Regni accepit, solvendiq; ac ligandi peccata potestas ipsi data est: qui ad hoc usque tempus, & SEMPER IN SVIS SVCCESSORIBVS VIVIT, ET IVDICIVM EXERCET. Hujus itaque secundum ordinem successor, & locus tenens sanctus, beatissimusq; Papa noster Cælestinus Episcopus, nos ipsius præsentiam supplentes, ad hanc sanctam Synodum misit. Quorsum beati Petri mentio, nisi,

382 TRACTATUS DE LIBERTATIBVS,
nisi; ut insinuetur, ejus successores eadem pollere autoritate, præsertim dum quæstiones fidei judicant? Quo enim modo FIDEI COLUMNA, ET ECCLESIAE CATHOLICAE FUNDAMENTUM SEMPER IN SVIS SVCCESSORIBVS VIVERET, ET IUDICIUM EXERCERET, si isti toti Ecclesiae possent, proposito errore, casus, ruinæque occasionem præbere?

5. In Art. 2. Firmus Cæsareæ Episcopus dixit; *Apostolica & sancta Sedes Cælestini sanctissimi Episcopi de præsentis negotio SENTENTIAM REGULAMQUE PRÆSCRIPSIT, quam nos quoque secuti formam, illam executioni mandavimus, Canonicum, Apostolicumq; judicium in illum (Nestorium) proferentes.* Vides sententiam Romani Pontificis tanquam regulam præscriptam executioni mandatam, & beatum Petrum, dum judicia de rebus Ecclesiasticis ore sui successoris pronunciat, humiliter auditum.

6. Sed ne putes singulares tantum Episcopos ita sensitisse, ac dixisse, toto Concilio, saltem suo silentio consentiente, summorum Pontificum, ut beati Petri, sententiam esse suscipiendam: In Concilio generali Chalcedonenſi Art. 2. lecta epistola sancti Leonis Papæ ad Flavianum Archiepiscopum Constantinopolitanum, in qua Eutychetis doctrinam, ut hæreticam damnabat, & fidei orthodoxæ normam præscribebat, Reverendissimi Episcopi clamaverunt; *Hæc Patrum fides, hæc Apostolorum fides. Omnes ita credimus, Orthodoxi ita credunt. Anathema ei, qui ita non credit.* PETRVS PER LEONEM ITA LOCVTVS EST, &c. Sed inquit ita clamatum est, quia revera Episcopi, sancti Leonis doctrinam cum recta fide consentire, judicarunt; hinc tamen regula generalis constitui non potest. Certè hoc, ut supra insinuavi, parum non est, quod in hoc, & in reliquis Conciliis generalibus, sententia summorum Pontificum de rebus fidei toti Ecclesiae pronuntiata, ut orthodoxa suscepta fuerit. Verum hunc iudicii Romani Episcopi cum fidei consensum, non eruditioni sancti Leonis, sed ejus dignitati tribuendum, id est lumini Spiritus Sancti, beato Petro, ejusque successoribus, ne deficeret eorum fides, à Christo impetrato, non solum ultima illa verba, PETRVS PER LEONEM LOCVTVS EST, significant; sed etiam Synodica ad sanctum Leonem epistola, ubi Concilium eum FIDEI CRYSTODEM, & SANCTI PETRI INTERPRETEM appellat, quam, in-

inquit de fide loquens, *ex præcepto Legislatoris venientem usque ad nos ipse servasti*, VOCIS BEATI PETRI OMNIBVS CONSTITVIVS INTERPRES. Non est supervacaneum pronomen, *ipse*: indicat enim Romanum Pontificem specialiter esse vocatum à Christo Fidei Custodem; *Et VOCIS BEATI PETRI OMNIBVS CONSTITVIVM INTERPRETEM*: Statim autem Concilium profiteatur se, sancto Leone Autore, Antistite, sive Præside, ea enim est vocis Græcæ significatio, veritatem fidelibus ostendisse. *Unde & nos te ut DVCEM utiliter habentes Ecclesia filiis hereditatum, sententiæ veritatis ostendimus. quibus tu quidem sicut membris CAPVT præras, in his, qui tuum tenebant ordinem, benevolentiam præferas.* in tertia part. act. Concil. Chalced. cap. 2.

7. Eam Romani Pontificis dignitatem, & autoritatem generatim explicat beatus Petrus Chrysologus Episcopus Ravennas litteris ad Eutychem in 1. par. Act. ejusdem Concilii exscriptis; *Quoniam beatus Petrus, qui in propria Sede vivit, & præsidet, PRÆSTAT QUÆRENTIBVS FIDEI VERITATEM.* Quomodo vivit & præsidet in propria Sede, nisi quia, ut supra notavimus, ejus successor, in fidei veritate toti Ecclesiæ exponenda, indeficienti gaudet, sicut ille Spiritus Sancti auxilio, & ductu, *ET PRÆSTAT QUÆRENTIBVS FIDEI VERITATEM.*

8. Agatho Papa suum de rebus fidei iudicium, etiam ante Concilii universalis acceptionem, irreformabile esse non dubitabat; quandoquidem Legatos ad Concilium sextum generale mittens in secunda quam ad Imperatorem Constantinum Pogonatum, ejusque fratres Heraclium, & Tiberium scripsit epistolâ, quæque in Act. 4. Concilii recitata fuit, audacter, ac securè pronunciat, se suis Legatis mandasse, non ut quæ ipse cum suo Concilio declaraverat, tanquam dubia, & incerta examinarentur, sed ut certa, & immutabilia publicarentur. *Personas, inquit, prævidimus dirigere, non tamen tanquam de incertis contendere, sed ut certa, atque immutabilia compendiosâ definitione proferre.* Mox condemnationis sententiam profert in eos, qui traditæ à se doctrinæ contradicerent; *Qui verò hæc confiteri voluerint, ut infestis Catholica, atque Apostolica confessioni perpetua condemnationis reos, esse censemus.* Quis ità nisi vel imprudentissimus, vel de suæ veritate sententiæ certissimus, loqui audeat, à
Con-

384 TRACTATUS DE LIBERTATIBVS,
Concilio Oecumenico, si falsa proferret, vel iniusta, mox redarguendus? Numquid autem summus ille Pontifex Concilio visus est nimiam sibi tribuisse auctoritatem? Ejus doctrinam non solum ut veram, sed etiam tanquam à Spiritu Sancto dictatam, & à Beato Petro prolatam se suscipere declaravit, primò Dometius Episcopus Prusianos his verbis; *Suggestioni directas à Patre nostro Agathone sanctissimo Archiepiscopo Apostolica, & principalis Sedis antiquæ Romæ, TANQVAM EX SPIRITU SANCTO DICTATAS per os sancti, ac beatissimi Principis Apostolorum Petri, & legito prædicti beatissimi Papa Agathonis scriptas suscipio, & amplector, & ita credo, ita sentio.* Totum deinde Concilium sententiam Agathonis in prædicta Epistola contentam amplexum est, & Marcharium Patriarcham Antiochenum eam admittere reculantem deposuit.

9. In prima verò Epistola docet apertissimè Agatho, Ecclesiam Romanam, non solum in fide non deficere, sed ejus etiam esse, reliquas omnes in fide confirmare. *Spiritalis veri Ecclesia (inquit loquens de beato Petro) ab ipso Redemptore omnium ternâ commendatione pascendas suscepit: cujus amittente præsidio hæc Apostolica ejus Ecclesia nunquam à via veritatis in qualibet erroris parte deflecta est, cujus auctoritatem, utpotè Apostolorum omnium Principis, semper omnis Catholica Christi Ecclesia, & universales Synodi fideliter amplectentes, in cunctis secuta sunt, omnesq; venerabiles Patres Apostolicam ejus doctrinam amplexi, per quam & probatissima Ecclesiæ Christi lumina claruerunt, & sancti quidem Doctores Orthodoxi venerati, atque secuti sunt. Hæreticam autem falsis criminationibus, ac derogationum odiis infecuti. Et quibusdam interjectis; Hæc est enim VERÆ FIDEI REGVLA, quam & in prosperis, & in adversis vivaciter tenuit, ac defendit hæc spiritalis Mater vestri tranquillissimi Imperii, Apostolica Christi Ecclesia, quæ per Dei omnipotentis gratiam à tramite Apostolicæ traditionis nunquam errasse probabitur, nec hæreticis novitatibus depravata succubuit. Sed ut ab exordio fidei Christiana percipit ab Autoribus suis Apostolorum Christi Principibus, illibatâ fide tenus permanet, secundum ipsius Domini Salvatoris Divinam pollicitationem, quam suorum Discipulorum Principi in Sacris Evangeliiis factus est: Petre, Petre, inquit, Ecce Sathanas expetivit, ut cribraret vos, sicut qui cribrat triticum: EGO AUTEM PRO TE ROGAVI, VT NON DEFICIAT FIDES TVA; ET TV ALIQVANDO CONVERSUS CONFIRMA FRATRES TVOS. Consideret itaque vestra tranquilla clementia, quoniam* De-

Dominus, ac Salvator omnium, cuius fides est, qui fidem Petri non defecturam promisit, confirmare cum fratres suos admonuit, quod Apostolicos Pontifices mea exiguitatis Prædecessores, confidenter FECISSE SEMPER cunctis est cognitum. Non ergo pro solo Petro, sed & pro Petri successoribus rogavit Christus, ne deficeret eorum fides, ut scilicet possent fratres confirmare, si quando in fide vacillarent.

10. Utramque autem epistolam quomodo exceperit Concilium, testati sunt non solum singulatim aliqui Episcopi, sed ipsummet Concilium universum, non solum nihil adversus testimonia in favorem sanctæ Sedis prolata excipiens, sed & submissionem significans his verbis; *sancta, & universalis Synodus suscipiens, & EXPANSIS MANIBVS AMPECTENS tam suggestionem, quæ à sanctissimo, ac beatissimo Agathone Papa antiquæ Romæ facta est. adæque complexa est & alteram synodalem suggestionem, quæ missa est à sacro Concilio, quod est sub eodem sanctissimo, ac beatissimo Papa, &c.* In epistola ad eundem Agathonem; *Tibi ut primæ Sedis Antistiti universalis Ecclesiæ, quid agendum sit relinquimus, STANTI SVPER FIRMAM FIDEI PETRAM, libenter perlectis veræ confessionis litteris à vestra paterna Beatitudine ad piissimum Imperatorem missis, quas ut à summo Apostolorum vertice DIVINE PERSCRIPTAS AGNOSCIMVS, per quam exercitam nuper multiplicis erroris hæreticam sectam depulimus. Confer ista cum iis, quæ suprâ ex aliis Conciliis retulimus, & observabis quantum inter se concordent in veneranda fidei beati Petri soliditate, ejusque in successoribus illius Apostoli Romanis Pontificibus agnoscenda continuatione. Sed progrediamur ulterius, ut veluti perpetua texatur traditionis series.*

C A P U T V.

Idem aliorum probatur autoritate Conciliorum, & Episcoporum.

1. Quanto cum applausu excepta sit doctrina Adriani I. Papæ in epistolis ad Imperatorem, & ad Patriarcham Constantinopolitanum scriptis, in actis septimæ Synodi anno 787. habitæ videri potest, scilicet Act. 2. in qua lectæ sunt.

C c c